

ORDEN
RETTFERD
FRED

November 1980
Nr. 10 - 29. årgang
Løssalg kr. 3,-

Sosialdepartementet innrømmer hensynsløs behandling av «landssvikfanger» Invalide krever erstatning for uforsvarlige inngrep av overlæge Frøshaug

Ble det drevet medisinske eksperimenter på «landssvikfanger under «rettsoppgjøret» i 1945?

Spørsmålet stilles FOLK OG LAND av tidligere NS-medlemmer som i 35 år har vært invalide som følge av «undersøkelser», foretatt bl. a. på Ilebu.

Noen av de invalide har forlenget søkt Stortinget om billighetserstatninger, men søknadene er foreløpig stoppet opp i billighetserstatnings-utvalget. Kommer de en gang frem i Stortingssalen, vil vi få innblikk i «fangeundersøkelser» som minner om fangeeksperimenter i Bergen Belsen og Auschwitz, hevdes det.

Et av NS-ofrene klaget for noen år siden over erstatningsavslaget fra utvalget. I sitt klageskrift understreket han følgende:

«Når det legges meg til last at jeg har ventet så mange år med min søknad, må det bemerkes at rett etter okkupasjonen var det umulig for oss å bli hørt. Det er jo som regel to parter i en krig, — den som vinner og den som taper. At grusomheter begås på begge sider, det kommer ikke frem med en gang. Det er jo alltid den tapende parten som får skylden for alt.

Selv var jeg en av de mange som ble eksperimentert med på bua (Ilebu, red. anm.) etter ordre fra overlæge Frøshaug.»

Om behandlingen forteller offeret til FOLK OG LAND:

«I 1947 satt jeg på Ilebu. Under et opphold på sykesalen, hvor overlæge Frøshaug var ansvarlig, fikk jeg beskjed om å gå til et lite rum ute i korridoren. Der inne var det to personer, en

sykepasser og en medisinsk student. Det var ingen som fortalte meg hva slags prøve jeg skulle gjennomgå, og jeg fikk bare en barsk ordre om å hive av meg skjorten, og vende ryggen mot studenten og sykepasseren. Jeg tenkte at det var en slags blodprøve som skulle foretas, og utførte ordren. Men hva hendte?

Det ble stukket en stor kraftig nål inn i ryggraden min, som medførte at jeg falt sammen som en sekk. Tungen falt langt ut, og jeg holdt på å bite den av da jeg fikk et fryktelig krampeanfallet. Hodet verket, og knærne ga etter, slik at jeg måtte bæres inn i salen. Det var et helvete som fulgte, — ikke kunne jeg hverken stå eller ligge, og jeg led de verste kvaler. Fra å ha vært en frisk ungdom, var jeg nå (og siden) fullstendig knekt.

Etter et par dager fikk jeg gjennom overlæge Frøshaug ordre om at jeg skulle til Rikshospitalet for undersøkelse. Heller ikke denne gang fikk jeg vite hvilken undersøkelse jeg skulle gjennom.

Vi var nå to fanger, og ble kjørt i en liten privatbil sammen med to vakter. På Rikshospitalet kom jeg inn til en dosent som foretok en spinalpunksjon, og luft ble ført opp til hodet. Selv om det naturlig smertet, var det ingenting mot de infernalske smerter som satt i hodet fra overlæge Frøshaugs inngrep.

Det ble tatt flere fotografier, og min medfange og jeg ble samtidig ferdige med behandlingene. Vaktene forlangte nå at vi skulle kjøre med dem, men da lægene hørte at de bare hadde en liten personbil, så ville de ikke slippe oss. Vaktene viste imidlertid til ordre fra overlæge Frøshaug om at vi skulle følge med, og lægene måtte gi seg. Såvel læger som sykepleiere på Rikshospitalet understreket imid-

lertid, at de ikke ville ta ansvaret for hva som var hendt oss, — og hendte oss.

Istedet for å reise direkte til Ilebu, kjørte vaktene rundt omkring i byen. De hadde flere ærender, bl.a. opp til et sykehus i Trondhjemsveien, hvor de skulle hente noen proteser. I flere timer måtte vi humpe og dumpe i baksetet.

På Ilebu ble vi beordret til å gå opp fire etasjer, da det ble påstått at heisen var ødelagt. Etterpå hørte vi at dette var løgn.

I alle år etter overlæge Frøshaugs «behandlinger» har jeg aldri vært bra, hverken i ryggen eller i hodet.

Etter løslatelsen oppsøkte jeg en privat læge. Han het Stavs- haug eller noe lignende, og hadde kontorer i samme gård som Dampkjøkkenet i Torvgaten. På alle mulige måter søkte denne lægen å hjelpe meg, men han var

(Forts. side 6)

NF står på nasjonal grunn

NASJONALT FOLKEPARTI SVARER PÅ KRITIKKEN FRA «STRIDENDE 80-ÅRING»

Nasjonalt Folkeparti er ikke Nasjonal Samling, og således er det selvsagt fritt opptil ethvert forhenværende NS-medlem om han/hun vil støtte NF eller ikke. Men man bør huske én ting, og det er at mens NS var Norges eneste nasjonale parti i 30- og 40-årene, så er NF det eneste nasjonale parti i dag.

Ut fra den forutsetning at Folk og Land fortsatt betrakter seg som en nasjonal avis, synes vi derfor det er utilbørlig av redaksjonen å publisere et angrep på NF av den typen avisen bringer på første side i nr. 9 (passende nok sammen med et forsvarsskriv av Oskar Hasselknippe, en av norsk nasjonalismes mest morbide motstandere). Det første som slår en ved lesning av «Farlige kjærtegn» er at forfatteren, «Stridende 80-åring», ikke engang kan ha lest de tre artiklene

i Nasjonalisten nr. 24-25. som han er så ivrig til å fordømme. Det finnes ikke én eneste direkte referanse til nevnte artikler og selv partiets rette navn har gått den stridende 80-åringen hus forbi! Konklusjonen må bli at forfatteren bygger sitt angrep på dagspressens «referat» fra Nasjonalisten. Skulle vi nasjonale dømmehverandre etter massemedias omtale av oss, ville vi jo fremstå som «landssvikere» og «ekstremister» alle sammen. Sannheten er, som alle virkelige nasjonalister vet, en ganske annen.

Så er tilfellet hva angår Nasjonalisten og NF. I Nasjonalisten nr. 24-25 bragte vi tre artikler omkring Russland og Moskva OL. En var forfattet av NF's nestformann, Arne Nesset, og var en ren reisebeskrivelse uten politiske kommentarer fra Nes-

sets reise til OL-arrangementet i Moskva. Det er riktig at Nesset ble intervjuet av Moskva Radio, men istedenfor umiddelbart å mistenkeliggjøre hans handling, slik «Stridende 80-åring» gjør, bør man heller tenke over det faktum at Nesset i det hele tatt fikk slippe til, og vurdere hva Nesset egentlig sa. Det er i den anledning verdt å merke seg at det nettopp var Norges Kommunistiske Parti som raste mest over Nessets opptreden. I tillegg til Arne Nessets reisebeskrivelse hadde Tor Petter Hadland et innlegg om selve OL-arrangementet. Her slo han ganske riktig fast at mens Vesten plages av moralsk, kulturell og sosial oppiøsning, har russerne marxismen til tross visst betydningen av å ta vare på sin kultur og styrke den moralske og sosiale disiplin.

(Forts. side 6)

OGSÅ I DØDEN SKULLE NS-MEDLEMMENE FORFØLGES

Oslo Kommune og Staten gjorde seg skyldige i grov gravskjending, da de i 1945 og 1946 brøt opp graver tilhørende medlemmer av Nasjonal Samling. Også i døden skulle partimedlemmer forfølges.

Det var kirkevergene i Oslo, Ludvig Hansen og Johan Schwingel, som var opphavsmennene til at slike graver måtte ødelegges, og i et brev av 17. desember 1945, til Kirkedepartementet, fremmes følgende forslag:

1. Den kommunale myndighet søker Kirkedepartementet om tillatelse til å foreta flytting av begravede NS-medlemmer fra festgrav til frigrav, som deretter slettes ut.

2. Det tillates ikke å oppsette noe monument over begravede NS-medlemmer.

3. De av NS-medlemmers festede urnegraver som er større enn ½ kvadratmeter flyttes askeurnen til ¼ kvadratmeter og deretter slettes ut.

Forslaget resulterte i at bl.a. generaldirektør Hildisch's gamle gravsted fra 1922 ble tatt fra ham, og datterens urne fjernet. DATTEREN DØDE I 1929.

Det heter i et brev fra kirkeverge Ludvig Hansen:

«Det synes i alle fall i dette tilfelle lite rimelig at Hildisch fortsatt skal disponere dette gravstedet. Han er selv som kjent fengslet og hele hans for-

(Forts. side 6)

Årets gavebøker

Odd Melsom:

Fra kirke- og kulturkampen under okkupasjonen. Kr. 85,- innb.

Adolf Hoel:

Universitetet under okkupasjonen. Kr. 45,- heftet.

Berner Hansen:

Mannen bak søylen. (Om professor Wilhelm Rasmussen.) Kr. 78,- innb.

Bestillingen sendes Bøktjenesten, postboks 924 Sentrum, Oslo

Ved betaling benytt postgiro 5 15 02 89 eller bankgiro 8041.07.02871, eller send frimerker.

All forsendelse skjer portofritt ved forskuddsbetaling, ellers oppkrav.

For en tid tilbake lyttet jeg til en radiopost som het noe slikt som «De eldres kontaktlengsel». Nu hadde jeg lyst til å høre litt om denne lengselen, — hva slags mennesker det dreiet seg om. Skulle jeg få høre dette gamle vrøvlet om såre sinn og ensomhet?

Det ble en fornøylig stund. Intervjueren, en yngre dame, kom i sannhet ut på glatt føre! Hun hadde for seg noen vitale damer i 80/90 års alderen, som nesten gjorde henne førtvilet. De savnet såvisst ingen kontakter, — de hadde fullt opp å gjøre! Har man hørt på maken, — her skulle de helst ligge pent og rolig, vente på menighetssøsteren eller lytte henført til et 'kapitel' fra presten, — og så finner man dem i full virksomhet. Med å trekke the, brodere sine tanker inn i en duk eller de sitter og leser i den gode stolen! «Slikt noget gjør man da ikke», som salig Brack hos Ibsen utbrøt.

— Men føler De Dem da ikke ensom, spurte den unge dame, og man ante en håpets gunst i hennes øyne.

— Jeg har så fullt opp å gjøre. Jeg leser meget. Jeg har den kontakt jeg trenger gjennom telefonen, sa en av dem. Vi må ha et bredt grunnlag for vår viten og vår tanke. Noe å bygge på i vår alderdom. Vi velsigner vår alderdom.

Denne gamle dame hadde i sannhet forståelsen av at 'the happiest of all lives is a busy solitude'.

— Får De noen besøk eller har De en følelse av at der ingen er som har bruk for Dem? Og nu sporet man en viss fortvilelse i spørsmålet, — det kunne jo ikke bli noen tårer hos lytterne over dette.

— Jeg er ikke så sikker på at de yngre kan gjøre noe for oss, svarte damen forsiktig og meget dannet. Det hun, direkte oversatt, mente å si var at hun al-

Senior:

Kjære Dem, — vi velsigner vår alderdom!

deles ikke var så gjennomtrengt av lengsel etter mennesker, antakelig mentalt underutviklede og så fjern fra hennes egen tid.

— Jo, der kommer av og til noen nieser på besøk, fortsatte hun, og det setter jeg pris på. Jeg kunne ikke hatt det bedre... Dessuten, det en gang har opplevd, det sitter fast. Som i naturen, — et bilde man kan ta med seg.

Dette syntes sikkert kommentatoren var et skrøpelig intervjuobjekt. Det gikk liksom ikke slik det skulle etter den gamle, gode oppskriften. For meg lød det festelig, — jeg humret av glede over å møte en slik personlighet, der ikke ga seg over. «Hun var ikke på noen måte selskapsyk». Fordi hun *leste*. Intellektuell. Dette ord betyr ikke nødvendigvis at man helst bør være en Dr. Philos. Det betyr at en kan tenke, meditere. Lagre inntrykk. Og fremfor alt: lese. Ikke ukeblad, men møte verdifulle mennesker i litteraturen, mennesker der blir ens gode venner, og som man besøker igjen etter års mellomrom i samme glede og harmoni. Bekjentskap, som har gitt en noe av dette som *varer*. Denne kloke dame i radio, hun som hadde lagret opp for alderens år. Ikke for kroppen, fordi ingen dør av sult i dette land. Derimot kan en dø av *psykisk* hunger. Det var dette hun hadde gardert seg mot. Gjennom litteraturen og sine minner. Fra 70-års alderen og derover ser vi daglig familie, venner og kjente av vår egen generasjon vandre bort. Ja, man ventet formelig med en kildrende

spenning på når ens egen tur kommer, hvor en blir ropt opp fra livets fangegård, — for å uttrykke meg noe patetisk. Hva kan vi hente hos de yngre generasjoner, eller hos mennesker, der idag ikke evner å leve livet uten i tett sammenheng med andres, — og da helst gjennom *elektriske* kontakter. Ingen bøl-gelengde, ingen resonans. De har mange utmerkede egenskaper for den tiden *de* lever i. Men den tiden er bare ikke vår.

Ta nu dette *fjernsynet*, — utmerket, anvendt med kritikk. Forholdet er nemlig nu blitt dette, at man ikke lenger kan oppsøke noen kjente uten først å ha studert TV-programmet, — av engstelse for å komme til uleilighet. Heller ikke tør man be noen til seg. Man kan da ikke være så storaktig å mene, at ens selskap oppveier en TV-post? Følgen er at en kanal for menneskelig samvær igjen er demmet opp. Og tilgi her en liten digresjon: Før i tiden var det vanlig — særlig på mindre steder — at en familie kunne ha en aften i uken hvor den 'tok imot'. Det var helt uformelt. Enhver som ville komme var velkommen. En kopp the og noen kaker. Hyggelig prat, — kanskje litt politikk, bøker, musikk og lokale hendelser. Ville ikke dette kunne være en idé for alle disse hjem, der nu er blitt som små uinntakelige festninger?

Nu hendte det tilfeldigvis at jeg en aften falt opp i et hjemlig miljø med TV. Der var en eldre herre tilstede, — en jeg tidligere ikke hadde møtt. Han

var rundt de 80, — jeg følte meg selv ung, ennu såvidt rundet de 70. Han hadde kloke øyne. Der var opplevelser i dem. Det var som om de hadde sett til bunns i livet. En kilde lå foran meg, en ny brønn der ennu ikke var ut-tørret. Han skrev. Ikke for andre, men for seg selv. Sine tanker, sine erindringer, sine erfaringer, om det han leste. Dette var *min* mann. Han levde. Levde gjennom sine tanker, som han ga liv. Han hadde stått ved kilderne og øst opp, slik han selv til sist ble en kilde. Slik jeg selv var forfengelig nok til å håpe å bli det, når min egen kjære bande av barn og barnebarn kom til moden alder! Men der satt altså denne gamle herren og jeg følte meg som en Boswell ved hans føtter. Jeg hadde funnet et *menneske!* Der satt noen unge mennesker der. De forsto ikke hva denne mannen representerte. De selv var skapt av tiden. Der gikk en Mason-film, som måtte sees. Hva betød en gammel mann, der snart skulle dø, mot en slik film? Hva betød det matte gull mot skinnende messing?

Hvor rett hadde ikke Macody Lund: Det er igrunnen bare tankene som trenger et sprog.

Den gamle herren forsvant i stillhet.

Vi er for lengst inne i en ny epoke. Der var omkring 300 år mellom Galilei og Edison, — bare 60 år mellom brødrene Wright (flyet) og måneraketten. Men vi er ennu en del igjen av den gamle legion. Når den er borte blir der fred på jorden. For da vil alle tale likt, tenke likt,

drømme likt og reagere likt, — hvordan kan der da oppstå friksjoner? Kontinuitet i tradisjon og slektsfølelse vil være borte og en vil møte seg selv rundt hvert hjørne! I pocketutgaver. I en slik verden har vi ingenting å gjøre. Altså — «Lær mig, O Skov, at visne glad», som det het i den gamle sang.

Skal jeg likevel til slutt hviske Dem en liten munter hemmelighet i øret? Det er i virkeligheten ikke vi eldre som så hårdt trenger til kontakter. Men de unge. Det lyder noe kontradiktatorisk til hva foran er skrevet, men det har seg slik: Om de ikke akkurat inviterer oss til dans eller diskusjonsmøter, så vil de gjerne vite at vi er der. At søylene, hvor morkne de enn kan være, ennu står der. Likegyldige hvor. Bare de står der! Noe som en ubevisst lengsel kan rettes mot, noe å støtte seg til. Far og mor for sitt barn, — til dette gjerne er oppi 60-års alderen. Besteforeldre for barnebarna med alt hva dette innebærer, — fra en flis i fingeren, hemmelige betroelser i ungdommen, til de mer modne over strikkesøyet senere. Kontakter? Velsigne dere, unge! Kom bare, — når livet driver sitt spill, kanskje et lite havari eller hva det nu kan være. Dere finner oss nok. Vansker med anbringelse av barna? Vi har mamma og pappa, eller besteforeldrene. De står der med åpne armer og favner dem. Dette er naturlig kjærlighet, livets reelle kontakter.

Andre kontakter søkes av de tomme sinn, — der søker andre like tomme.

Finn de *ekte*, der slår gnister, eller en regnbue av toleranse, fred og glede.

— Har De lest en bok av Boudier-Bakker: «Det banker på døren»?

Ikke?

Les den.

Senior

FORHÅNDSLAGRING

Spørsmålet om forhåndslagring av alliert materiell i Trøndelag har skapt røre i Arbeiderpartiet. Den ene «sprekken» etter den andre avsløres. Vi kjenner igjen mange av de argumentene motstanderne av forhåndslagring bruker fra 1930-årene. — Noen lærer aldri av historien.

STATSBUDSJETTET

Statsbudsjettet har skapt ramaskrik blant mange grupper. Hårdst ut har de handicappede gått. De føler seg sterkt nedprioritert og vurderer å bryte ethvert samarbeide med staten.

En annen gruppe som har rea-

gert sterkt, er studentene. Regjeringen foreslår å legge renter på studielånene i studietiden. Dette innebærer at en student etter 7 års embedsstudium vil ha kr. 224 000 i gjeld og vil få en rente- og avdragsbyrde pr. år. Dette er kanskje en måte å begrense antallet studenter på, men i alle tilfelle en lite sosial metode. Vi undres ikke over at Arbeiderpartiet ikke har tilslutning blandt de yngre aldersgrupper.

Storbyvolden sprer seg i Oslo. For kort sid siden ble tre ungdommer dømt i Eidsivating Lagmannsrett for drapet på en 27 år gammel mann på Ammerud i Oslo. De

19 år gamle guttene hadde slått og sparket 27-åringen til døde.

Dette er nok en indikasjon på at voldsmentaliteten er i ferd med å ta overhånd. Noe må gjøres snart. Spørsmålet er bare om myndighetene har evnen og viljen.

KRIGEN IRAK/IRAN

Krigen mellom Irak og Iran kan lett sette verden i brann. Selv om stengningen av oljekranene i disse landene har hatt mindre innvirkning på verdenssituasjonen enn ventet, er det all grunn til å se med uro på utviklingen. Stormaktene fisker i det rørte farvannet, og det er vanskelig å forutsi hva

som kan skje. Nå viser det seg at Sovjet er innblandet på begge sider. Den ene dagen selger Kreml våpen til Irak, mens Iran får tilbud om hjelp dagen etter.

UTSKIFTNINGER I REGJERINGEN

Det vakte forbauselse da Bjartmar Gjerde og Andreas Cappelen gikk ut av regjeringen i begynnelsen av oktober. Inger Louise Valle hadde jo faktisk på forhånd annonsert sin avgang. Mange har undret seg over hvorfor den dynamiske Gjerde forlater regjeringen. Men han sikter kanskje etter andre oppdrag. Valgutsiktene er ikke

ANNE FRANKS DAGBOK

I «Aftenposten» og «Arbeiderbladet» leser vi at meget taler for at den verdenskjente ANNE FRANKS DAGBOK er falsk.

Spesialister i det tyske politi har i forbindelse med en rettsak om boken fastslått at deler av den er skrevet med kulepenn. Da kulepennen først ble oppfunnet i 1951, taler jo alt for at det dreier seg om falskneri.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

POSTADRESSE: BOKS 7151 - HOMANSBYEN, OSLO 3

Abonnementspris: kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår
Utenfor Skandinavia: kr. 50,- pr. år, kr. 25,- pr. halvår.

BRUK POSTGIROKONTO NR. 5 16 45 04

Quisling og C. C.

I et par artikler i Morgenbladet har sjefredaktør Chr. Christensen (C. C.) gitt uttrykk for at om vi NS-folk bare avsverger Quisling, vil vi ha sjanser til tross alt å bli tatt til nåde igjen. Og avsverge ham bør vi gjøre fordi Quisling ifølge C. C. slett ikke var den mann vi trodde han var.

Vi som kjente Quisling, er selvfølgelig ikke blinde for at han hadde sine feil som politiker. Bl. a. hadde han det av og til med å tro for godt om folk, og det kan være nok så skjebnesvangert i politikens harde verden.

Men hva C. C. prøver å gjøre, er å insinuere tvil om Vidkun Quislings hederlighet, og der finner han oss hvertfall ikke hjemme. Hvis vi noen gang har møtt et menneske som var bunnhederlig og sann, og som stilte de aller strengeste krav til seg selv, så var det denne mann. Ingen som noen gang kom innpå ham, kan med hånden på hjertet hevde noe annet.

C. C.'s lett betente avsvergingsaksjon er dømt til å mislykkes.

Filharmonisk blodhund

Det blir grand galla sirkusfestival i Aulaen 11. og 12. desember, der en sovjetisk blodhund, kledd i skreddersydd livkjole, skal spille klaver, sammen med Filharmonisk Selskaps orkester.

Blodhunden lyder navnet Tikhon Khrennikov, og vil være kjent som en hovedmann bak de blodige utrenskningene av «statens fiender» i Sovjetisk kunst- og kulturliv.

Selveste Stalin utpekte i 1948 Tikhon Khrennikov som formann i Komponistforeningen i Sovjetsamveldet, og fortsatt har han samme stilling.

Invitasjonen av en av Sovjets største kommunistiske banditter er en skam for Filharmonisk Selskap, og vi kan ikke tro at kong Olav, som Selskapets høye beskytter, godtar at Aulaens praktfulle flygel på denne måte skal tilsmusses av hunden Khrennikovs blodige labber.

Bilder og plakater

Tilstrømmingen av bøker og annet trykt materiale til INO's bibliotek har vært meget god.

På to felter ligger vi imidlertid langt etter: Det gjelder

FOTOGRAFIER og PLAKATER

Også slikt materiale er svært velkomment. — La oss bygge opp et skikkelig billedarkiv!

INO

Postboks 924 Sentrum

Oslo 1

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

La oss betale vår æresgjeld

Vår hjelpeorganisasjon for krigsskadede har alltid kunnet regne med helhjertet støtte fra dette blads lesere og er dypt takknemlig for det. Den hjelp vi for vår del kan yte våre krigsskadede og krigsenker er helt og holdent avhengig av den hjelp som vi får ved frivillige tilskudd og gaver.

Behovet for hjelp og støtte er fortsatt stort, og større enn vi makter å overkomme. Tap av helse og førlighet kan ikke uten videre erstattes. Men tap kan lindres og økonomisk nød kan avhjelpest! Det kan faktisk gøres en masse både godt og nyttig for medmennesker som har det vanskelig når man har pengemidler til disposisjon. La oss ikke glemme dette. Viktigst av alt: Det er av avgjørende betydning at man ikke har følelsen av å stå alene. Medmenneskelig solidaritet, samkjensle og varme, ikke bare i ord, men også i konkret handling i form av en virkelig håndreknning, betyr mye. I noen tilfelle alt.

Med dette nummer av avisen følger igjen et innbetalingskort.

Vi ber om at det blir brukt. Det vil glede mange om vi ved denne korsvei kune bli hjulpet et lite stykke videre i vårt hjelpearbeid!

Vær så vennlig å sende ditt bidrag til: Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte, Postboks 1407 Vika, Oslo 1.

Postgirokonto nr. 5 18 07 08.

Av hensyn til kontrollen er det og viktig at det ved innsamlinger

som måtte bli foretatt blir påsett at beløpet virkelig kommer oss i hende. Postgirokvittring er i denne forbindelse tilstrekkelig god kvittring. Vi vil likevel gjerne gi kvittring i bladet eller ved direkte brev, om det uttrykkes ønske om dette.

Oslo, 1. november 1980

HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADDE

Eivind Saxlund

Fra gulnete Dagbok-blader

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO) har mottatt en bunke dagbokblader fra en tidligere fange i Espeland fangeleir ved Bergen. De er skrevet på toalett-papir, og ble i sin tid smuglet ut av leiren.

Vi håper fanger fra andre leirer vil følge eksemplet, da innholdet har den største interesse for våre forskere.

Det er med tillatelse vi offentliggjør noen av dagbokbladene fra Espeland, som kommer i dette nummer, og fortsetter i desember og januar.

Espeland fangeleir
15. desember 1945

Vi gjør ofte regnestykker over den dom vi kan vente oss. Vi forsøker å regne tørt og nøkternt, men savner som Arcimedes et fast punkt. Hadde det vært et greit mord eller en voldtekt hadde saken stillet seg annerledes. Men vi ser her at en kan komme fra retten med 5 år, hvor en annen for nøyaktig samme tiltale får 10 år. Og her kommer domsfanger fra Ilebu, som har fått 2 år for en tiltale som her borte honoreres med 6 år.

Følgende faktorer spiller derfor inn ved domskjennelse:

1. Først og fremst *hvilken dommer*.
2. Hvorvidt saken i pressen er slått stort op. (Hvilket ofte skjer i mangel på annen stofftilgang.)
3. Hvorvidt man blir dømt i byrett eller lagmannsrett.
4. Hvorvidt man blir dømt på Sørlandet, Østlandet, Nord-Norge eller Vestlandet.
5. Hvorvidt etterforskeren, som også kan opptre som aktor, er personlig forutinntatt. (Er kombinasjonen lovlig?)
6. Hvorvidt en legdommer har fått protestert en veksel, den andre kanskje lider av dysepsi

eller dommeren selv ønsker et hurtig avansement.

Det er altså det dyreste å bli dømt som landssvikner her vestpå, hvor straffeloven tolkes av så mange ny-konfirmerte machiavellister, og hvis forfengelighet ligger i å utferdige en så lang tiltale som mulig.

Av nytt kan fortelles at det ser ut til at hele Ths. Falch-saken (Det Bergenske Dampskibsselskap) er i ferd med å ruller opp. Flere har vært i timelange forhør om skipsrederens forhold til tyskerne og de transaksjoner som er gjort.

— Nå har vi ham snart i saken, sa etterforskeren igår til et av vitnene herfra. Men jeg tror ikke de *tør* ta ham. Fordi at med ham vil en stor del av Bergens finansaristokrati ryke med. Vel, — non olet, penger lukter ikke, som salig Vespasian sa.

Hvis de tok alle tykerarbeiderne, de forretningsdrivende, hvem ble da tilbake for å sitte til doms over oss?

De kommer etter min tro til å følge denne linje for å begrense alt mest mulig: INGEN HANDLING ELLER HOLDNING BLIR PADØMT SOM LANDSSVIK MED MINDRE VEDKOMMENDE HAR

VÆRT MEDLEM AV NASJONAL SAMLING.

En tyskerarbeider kan gå fri, men har han vært medlem av partiet skal han ha 2—3 år. Og her skulle jeg ønske at en ville etterlyse logikken i en prisbelønnet handling.

Nei så vakkert det er i dag. Fjellene med solgull over sneen.

Oppe fra badet lyder korsangen 3-stemmig. Man innøver juleantaten og Beethovens Jubilate. Det nærmer seg jul og det er merkelig: det bekrefter seg alltid hvilken innflytelse julens stemning har på menneskene. Fattig, ydmyket, ensom, — alltid vil selve julens udefinerbare forventning gli inn i sinnet. Jeg tror nok det er barndommens minner om mor og julelys, i det hele tatt fra en tid hvor begrepet ondskap var barnet ukjent, som møter oss gjennom hele julens glade høytid.

— Vi hadde forleden dag besøk av «Mosignore» fra den katolske kirke i Bergen. Det var kunngjort at de som ønsket å tale med ham kunne tegne seg. Til administrasjonens forferdelse var det nær inn på 75% av belegget som gjerne ville tale med den gode pater. Men jeg er engstelig for at det ikke var så meget bekymring for sin sjels frelse som den omstendighet å kunne spille Statskirken ut en liten trumf som drev dem. Kanskje er det urett å si dette. Saken er jo den at under forhold hvor et menneske ofte føler seg fortvilet, ensom og forlatt knytter det med eller mot sin vilje (Forts. side 6)

Mindre bevilgninger til Forsvaret NÅ — enn før okkupasjonen av Norge

Av fhv. Byråsjef HARRY LINDSTRØM

Vi opplever idag og har opplevet i de senere år, mye som likner årene forut for utbruddet av den 2. verdenskrig. I tiden før 9. april 1940 var vi alle mer eller mindre mentalt uforberedt på hva som skulle hende. I tillegg til den mentale uforberedthet har vi i dag en uenighet om så mye.

I alle år etter den 2. verdenskrig har vi fått høre om de mange årsaker til at VI ikke makket å forsvare oss mot den tyske krigsmakt, da denne angrep OSS den 9. april 1940. En av de største og vesentligste årsaker var de mangelfulle bevilgninger til Forsvaret og anvendelse av

pengemidler fra Statens side til Forsvaret.

I årene 1919/20 til 1938/39 ble det i årsgjennomsnitt anvendt 10,4 % av de totale statsutgifter, til Forsvaret. De forskjellige partiregjeringer anvendte i sine forvaltningsår til Forsvaret av statsmidler:

- a. Regj. fra Høyre 9,98%
- b. Regj. fra Venstre . . 10,45%
- c. Regj. fra Arb.partiet 11,13%
- d. Regj. fra Bondepart. 11,31%

Studerer VI så anvendelsen av statsmidler til Forsvaret i 1979 og bevilgningen til Forsvaret i 1980 får man:

År:	Anvendelse av statsmidler til Forsvaret:	Totale statsutgifter:	I % til forsvaret:
1979	7 294 000	78 137 000 000	9,57%
1980	7 993 000	91 907 000 000	8,73%

Undersøker man så utgiftstallene noe nærmere for alle år forut for den 2. verdenskrig, finner man at det bare i året 1920/21 ble anvendt mindre til Forsvaret enn i 1980, nemlig 8,48%.

Forsøker man å lage et utveiet årsgjennomsnitt for utgifter til Forsvaret i årene 1919/20 til

1938/39 og for årene fra 1961 til 1980 får man:

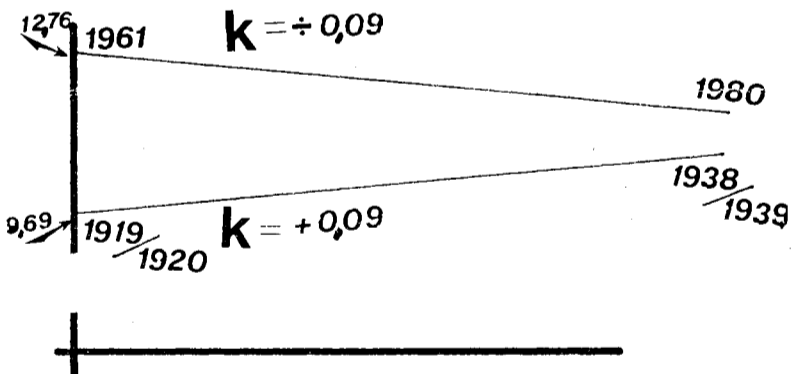
Årsgjennomsnitt for utgifter til forsvaret av totale statsutgifter:
1919/20 til 1938/39 . . 10,40%
1961 til 1980 11,86%

Forsøker man å stille dette opp i likningsform for de to tidsperioder, får man:

$$1919/20 \text{ til } 1938/39: \quad y = 0,09 X + 9,69$$

$$1961 \text{ til } 1980: \quad y = \div 0,009 X + 12,76$$

Vi kan også framstille disse forhold grafisk:

Vi har fått høre meget om de utilstrekkelige ytelser til Forsvaret i mellomkrigsårene, men vi hører sjelden eller aldri om de relative ytelser til forsvaret i efterkrigsårene. Faktum er at man i disse år har en *synkende tendens — nedadgående tendens* i disse år.

Det bør NÅ være på tide at man alvorlig undersøker disse forhold og holder for øye at

PLANLEGGING også INNEN FORSVARET er:

Å samle sammen alle data og kunnskaper og erfaringer vi har om FORSVARET og så trekker man slutninger for FREMTIDEN fra disse data, kunnskaper og erfaringer.

FREMTIDEN ligger minst 15—20 år foran OSS.

Harry Lindstrøm

Marsjmusikk fra siste verdenskrig

NORD-EUROPAS BESTE UTVALG
25 forskjellige kassetter i vakre fargecovere.

GRATIS KATALOG FRA
M-S O, BOKS 45 - SLEMDAL
OSLO 3

Glimt av forsvarsvilje tross alt?

Haakon Lie:
Loftsrydding. 476 s.
Tiden Norsk Forlag 1980

Haakon Lies nye bok gir et klart bilde av Det norske Arbeiderpartis tvilsomme fortid med Moskva-tilknytning, nedbryting av forsvaret og mye annet rart. Selv om det ikke egentlig er så forferdelig mye nytt stoff for den som har interessert seg for disse ting tidligere, er det likevel nyttig og interessant lesning.

Hva som imidlertid forbløffet denne anmelder, var at det i slutten av tredveårene fantes en del folk helt opp i DNA's toppledelse som på samme måte som oss NS-folk gikk inn for et sterkere forsvar. De møtte imidlertid hardnakket motstand i Nygaardsvold-regjeringen og ikke minst fra «gubben» selv. Derfor måtte det altså gå som det gjorde.

Det skjemmer boken at Haakon Lie ikke unnsøker seg for på ny å bringe til torvs en del gamle sladderhistorier om Quisling og i det hele tatt gir et nokså fortegnert bilde bl.a. av hans innsats som forsvarsminister.

H.

INTERESSANTE BØKER

David Irving:
«Der Nürnberger Prozess»
Omtalt i Folk og Land Kr. 30,-.
«Der Untergang Dresdens»
Om krigen mot den tyske sivilbefolkning Kr. 35,-.

W. Ahrens:
«Verbrechen an Deutschen»
Dokumentasjon av forbrytelser mot den tyske sivilbefolkning i øst-Europa og vest-tyske myndigheters forsøk på å skjule sannheten Kr. 60,-.

Waldemar Erfurth:
«Der finnische Krieg 1941-44»
Kr. 50,-.

Jürgen Thorwald:
«Es begann an der Weichsel»
«Das Ende an der Elbe»
Bøkene forteller om den tyske tilbaketrekning i øst og fordrivelsen av sivilbefolkningen. Tilsammen Kr. 70,-.

Alle bøkene er uinnbundne. Ved forskuddsbetaling skjer forsendelsen portofritt, — ellers i oppkrav.

Bestilling sendes:
A. Norberg,
Postboks 3044 - Elisenberg
Oslo 2
Postgiro 2 34 13 52

Fornyelse eller undergang

Oluf Krabbe:
Det politiske galehus.
Fornyelse eller undergang? 177 s. Forlaget
Politik og Samfund 1980

For noen år siden ga Oluf Krabbe ut en fremragende bok om den danske frontkjemperbevegelsens historie. Nå har han skrevet ned sine tanker om dagens politikk, og allerede bokens tittel sier jo hva han mener om den. Imidlertid er Krabbe på ingen måte bare negativ og kritisk. Han trekker også klart og tydelig opp de positive retningslinjer han mener må følges, og svært mange av oss vil nok være enig i hans hovedtanker.

Forlagets adresse er Skovhøget 15, 3450 Allerød, Danmark.
H.

H.

Hvordan London fikk sine «nyheter»

Oddvar Aas:
Norske penneknekter i
eksil. 242 s.
Tiden Norsk Forlag 1980

Denne boken er vel mest interessant for dem som selv på en eller annen måte var knyttet til Nygaardsvolds legasjon i Stockholm og pressekontoret der. Til å skulle være av almen interesse, fordyper den seg litt for mye i temmelig uvesentlige detaljer.

For NS-folk kan boken likevel være av en viss interesse fordi den forteller på hvilken måte og ad hvilke veier London-kringkasteren fikk sine ikke alt for objektive «nyheter».

Maria Quislings «dagbok»

Av BERTEL BRUN

Her har vi et nytt eksempel på den nedrighet som presenteres når det gjelder Vidkun Quisling og Nasjonal Samling.

Det er vel et enestående tilfelle når «redaktøren» av dagboken forsyner boken med en innledning som vel ikke har annen hensikt enn å nøytralisere det gunstige inntrykk dagboken gir av Vidkun Quisling. Kanskje finner vi bak dette også forklaringen på Maria Quislings merkelige testament?

Men hvem er det som har vært så ufattelig blåøyet ikke å gardere seg mot et slikt kupp?

Alle gamle NS-folk må nå være klar over at det ikke finnes den gemenhet som ikke godtas når det gjelder å komme oss til livs. Men at et forlag med en slik posisjon som Dreyer gjør seg medskyldig, er uventet.

Til realitetene:

1. Forfatteren, Øystein Parmann, serverer en magasinartikkel, hvor den gamle «bigamihistorien» om Vidkun Quisling trekkes frem. En «historie» som vel forlengst er avklart, bl.a. av fru Maria Quisling selv, der hun fortalte om hans forsøk på å redde Alexandra ut av Russland. Det er således ganske illustrerende at Alexandra og Maria er fotografert sammen med familien.

Forfatteren burde ha spart oss for dette lavtstående kapittel, som virker hentet fra et kulørt ukeblad.

2. På side 49 omtales besøk hos Berggrav, men referat av dette møte savnes. Er dette også blitt borte på samme måte som bl.a. *Industriforbundets* protokoller?

Det ville ha vært ganske interessant å lese hva han hadde å si, han som sammen med Pål Berg var de første som foresto forsøket på Kongens abdikasjon, og derfor skrev FOLKEDOMMEN OVER NS.

3. Side 52. Svaret fra general Ruge på Maria Quislings bønn. Ble også dette brev tryklet bort? Eller ble hennes bønn i det hele tatt besvart? Ruge foretrakk jo å ta sin viten med seg i graven.

Men tilbake til utgangspunktet:

På Ilebu traff jeg for første gang en av Quislings ministre, og vi ble meget gode venner, — spilte sjakk og studerte spansk sammen.

Da han lå på det siste noen år senere, besøkte jeg ham. Han hadde vanskelig for å snakke, men han fikk da sagt noe før han døde. Hvor omfattende han mente det, vet jeg ikke, men dette gode menneske sa i alle fall:

«FOR NOE PAKK. FOR NOE FORFERDELIG PAKK!»

Bertel Brun

BEKJENTSKAP

Bereist, tidligere forretningsmann i god posisjon søker kontakt med representativ kvinne i satt alder for vennskap og reiser.

Billet merket: «Godt humør og frisk» til Folk og Lands ekspedisjon.

Johan Scharffenbergs spørsmål

Jeg henviser til Bjørn Bjørnensens bok, NARVIK 1940. Den besvarer konkret de spørsmål Johan Scharffenberg stilte i 1945. *Hans Strøm*

Her er spørsmålene:

1. Søkte vestmaktene å trekke Norge inn i krigen mot Tyskland?
2. Forberedte de okkupasjon av baser på Norges kyst?
3. Førte Norge en strengt uparisk nøytralitetspolitikk? Ville eller kunne Norge motsette seg vestmaktens planer?
4. Fant Tyskland skandinavisk nøytralitet mest fordelaktig for sine egne interesser?
5. Hadde Tyskland grunn til å frykte en britisk/fransk okkupasjon i Norge?

Den som svarer:

JA til det første spørsmål,
NEI til det annet spørsmål,
JA til det tredje og det fjerde spørsmål,
blir logisk forpliktet til å erkjenne at den tyske okkupasjon 9. april 1940 var ikke folkerettsstridig.

På grunnlag av sikre kjensgjerninger anser jeg disse svar som vitenskapelig riktige, jeg er derfor tvunget til denne smertelige konklusjon. Det har jeg også uttalt offentlig.

Fremtidens norske politikk bør bygge på den historiske sannhet, ikke på fortielse og løgn.

Selvfølgelig ønsket jeg ikke at Norge skulle komme med på tysk side, men jeg ønsket at Norge skulle vært rustet sterkt nok til å kunne avvise nøytralitetskrenkelser fra begge sider.

Johan Scharffenberg

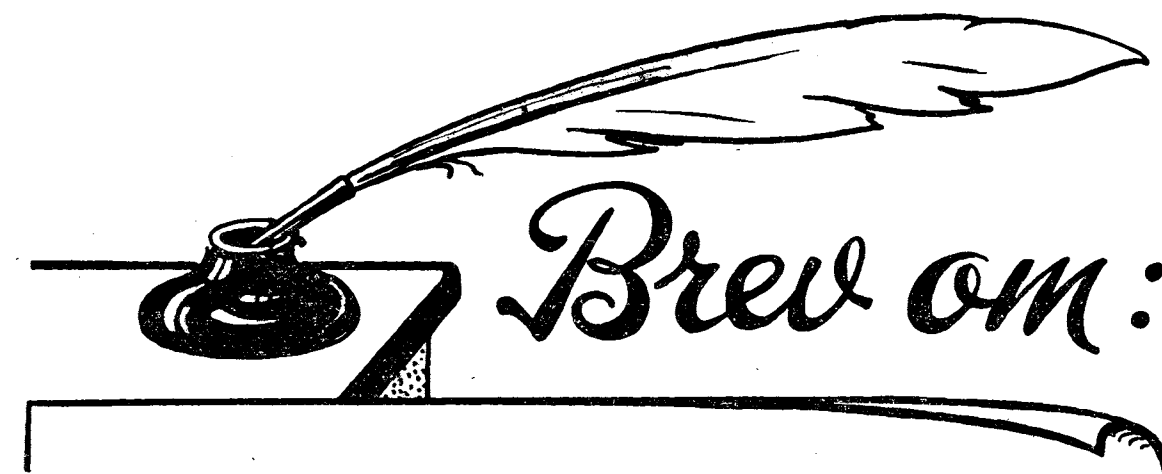
Et forslag som bør overveies

Herr redaktør!

Jeg har lest mange av bøkene dere har utgitt, og jeg finner dem svært interessante og nødvendige.

Jeg mener at INO har en stor oppgave i å utgi bøker de andre forlagene ikke tør utgi, i så måte utgjør Odd Melsom's bøker et praktverk som absolutt fyller et tomrom.

Det jeg, som en som er født lenge etter krigens slutt (i 1960), i første rekke reagerte positivt på, da jeg med adskillig skepsis og forutinntatte standpunkter gikk til innkjøp av noen av deres bøker, etter å ha kommet over FOLK OG LAND ved et tilfelle, var den oppriktige vilje til å fremstille motivene for NS-folkenes handlinger under krigen, og gi deres versjon av hen-

Vår felles fiende

Herr redaktør!

delsene under «oppgjøret» etterpå, uten fanatisme, syting eller unødig bitterhet.

Jeg må si at jeg har fått et adskillig mere nyansert syn på saken ved nærmere studier av INO's bøker, og da i første rekke Odd Melsoms siste verk.

Det jeg imidlertid savner, er et verk jeg mener det burde vært enkelt å utgi, nemlig en diktantologi med nasjonale dikt av Finn Halvorsen, Åsmund Sveen, Kåre Bjørgan, Cally Monrad, m. fl. som i høyeste grad fortjener mere anerkjennelse enn det som er blitt dem til del.

Det burde være en noenlunde enkel sak å lage et godt utvalg av disse kunstneres verker, som idag er nedvurderte og forsøkt tiet ihjel.

En slik diktantologi burde kunne inneholde noter til melodier der de finnes. Jeg tror det ville være stor interesse for et slikt verk, og ber dere derfor å overveie forslaget.

Med hilsen L. P., Lakselv

SVAR: Takk for ditt brev. Det gleder oss at også yngre mennesker er interessert i INO's arbeide. Stadig mottar vi brev fra ungdom som har sett seg lei på den ensidige informasjon om okkupasjonstiden og NS.

Ditt forslag om å utgi en diktantologi er i og for seg interessant. De meget høye produksjonskostnader er imidlertid et stort problem for oss. Mens man før kunne utgi en bok for noen få tusen kroner, er trykningskostnadene og innbindingskostnadene idag meget høye. Man må faktisk regne med at det koster nærmere 100 000 kroner å produsere en bok av noen størrelse. Det sier seg derfor selv at vi er nødt til å prioritere og først og fremst utgi bøker av faglig-historisk karakter. Vi sliter også med det problem at mens andre forlag ville motta betydelig støtte ved utgivelse av diktantologi, ville vi måtte finansiere alt på egenhånd.

Red.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

bygning. Den gamle gårdbruker har bil, varebil, han kan være god å ha en tid for å hente varer og andre saker de trenger på en gård.

En dag er bygget ferdig, og den gamle får beskjed om å dra derfra.

Glemt er det fjerde bud, glemt er det tingløste skjøtet og at det var han som var den virkelige eier, fordi han aldri hadde fått så mye som en krone for garden.

Så gikk den gamle til rettsak. Forliksråd, hererdsrett og lagmannsrett. Den utkastede føderådsmann tapte alle.

Så vet han at det ikke er noen rett å få, pøbelen og kjeltringene har sin tid, det er nok deres tidsalder vi lever i.

L. F.

Så må han gripe til nødvergeretten som Sverre Smed og kjøpmannen i Skibotn. For det er pøbelens og kjeltringenes tidsalder.

OFO

Flagget

De som er glad i det norske flagget, — de er også glad i sitt land.

De som heiser det norske flagg, ønsker å ære sitt land, de vil markere at de er norske borgere og at de er glad for det.

Flagget symboliserer vår nasjonale bevissthet.

Flagget heises til høytid, — til fest og glede.

Flagget må til for at festens ramme skal være fullkommen. Flagget smeller ikke alene på de store nasjonale festdager, men følger oss som en personlig venn, som kaster heder over oss på de dager i vårt liv, hvor vi føler solskinn og glede bølger mot oss.

De lyver for seg selv mange av dem som forneker sitt flagg og sitt land. De kan gjerne være med på litt rødt brøl, med krav om å heise rødkluten over de offentlige bygninger. Men spør dem om de vil heise den over sine hjem. Spør dem om de vil heise det på hytta ute mellom havskjærene, på fjellet eller inne i skogholtet. La oss derfor glede oss over at flagget fremdeles er det norske folks kostelige eie, og at den røde klut blir bannlyst på private enemerker.

Karl Torjussen

Anne Frank «døde» for 20 år siden

«Anne Franks Dagbok», historien om den lille jødepike, som med sin familie skjulte seg for Gestapo i et bakhus i Amsterdam, har fått en hel verden til å gråte. Historien er filmet flere ganger, og enhver teatersjef vet at kassasuksessen er sikret, når den med jevne mellomrom settes opp på scenen.

I forbindelse med lærernes undervisning om «de seks millioner jøder», kjenner selv det minste skolebarn denne jødepike som endte sitt liv i Bergen Belsen. Meget hat er sprunget ut av historien, og vi minnes den 13-årige skoleeleven i Bergen, som etter Anne Frank-oppførelsen på Den Nationale scene, ble mobbet ut av speidertroppen hun ivret for, under tilropene: — Din far drepte Anne Frank.

Allerede i 1963 ble det likevel påvist i New York Høyesterett at boken var et falsum, og det mest levende eksempel på historieforfalskning verden har opplevet i nyere tid. At det hele var et svindelnummer hvor hovedformålet var å skaffe penger i lommen på bokforleggeren Otto Franck, som idag lever et liv i luksus for de milliarder han har tjent på boken.

Historien om «Anne Frank» er opprinnelig forfattet av den amerikanske romanskriver Meyer Levin, som sendte manuskriptet til Otto Franck. Uten forfatterens tillatelse omredigerte Franck manuskriptet, og utga det som sin egen datters dagbok. Det må innskytes at Otto Franck aldri har vært i konsentrasjonsleir, og aldri har hatt noen datter.

I Høyesterett ble den «smarte» Anne Franks «far» dømt til å betale forfatteren, Meyer Levin, 50 000 dollar i erstatning. *Dommen falt i 1959.*

Ved henvendelse til advokatfirmaet som i sin tid førte saken for Meyer Levin, opplyses det at offentliggjørelsen av dommen har møtt den sterkeste motstand. Ingen avis ville bringe sakens sanne sammenheng, og heller ikke ville forlag eller teatersjefer gjøre kjent at boken er en roman.

Endelig, — nærmere 20 år etter dommen, har verdenspressen måttet innrømme kjempesvindelen. Det kunne ikke lenger skjules at «lille Anne Frank» hadde skrevet sin dagbok med kulepenn.

Og kulepenn fantes nok ikke under siste verdenskrig. *O.N.*

Averter i «Folk og Land»

kel forfattet av undertegnede som formann i NF. Her settes forholdet øst/vest inn i en nasjonal og rasemessig sammenheng, og følgende konklusjoner trekkes:

1. Det russiske folk (som dominerer Sovjet-Unionen) tilhører kulturelt og etnisk Nord-Europa.
2. Kommunismen i Sovjet kan ikke lenger beseires militært. (Det har «Stridende 80-åring»s venner i det zionist-dominerte USA forlenget sørget for.)
3. Kommunismen som ideologi har spilt fallit i Russland og en russisk nasjonalisme/nasjonal sosialisme vil sakte men sikkert presse seg frem gjennom marxismens ruiner. Dette er et syn som deles av de aller fleste politiske observatører, både på høyre og venstre fløy, og det blir også stadig mer utbredt i nasjonale kretser i Europa og USA.)
4. Skal Norge unngå en skjebne som krigsskueplass i et evt. stormaktsoppgjør, må vi gå ut av NATO og inn i et opprustet, NØYTRALT, nordisk forsvarsforbund med Sverige. (Nasjonal opprustning og en klar nøytralitetspolitikk kunne reddet Norge fra okkupasjon i 1940, men kosmopolitiske krefter bak kulissene ville det annerledes — kfr. Bjørn Bjørnsen. Det samme er til-

felle i dag.)

«Stridende 80-åring» kaller dette «dolkestøt, hån og svik» mot de nasjonale idealer. Vi kaller det realpolitikk på nasjonalt grunnlag. Og det gleder oss å kunne slå fast at denne politikken har fått 99,9% oppslutning i NS's rekke og bred støtte blant de mest fremtredende representanter for norsk nasjonalisme utenfor partiet, — deriblant frontkjempere.

Det er svært enkelt å forsvare fortidens politikk — og dertil anonymt! Vanskeligere er det å kjempe frem en nasjonal nyordning i dagens Norge. Mange av NF's medlemmer har ofret både sosial posisjon, familieliv og arbeid (enkelte har gått arbeidsløs opptil 5 år) i kampen for et nytt og nasjonalt Norge. Vi synes derfor oppriktig talt det er gement av FOLK og LAND å bringe et så misvisende, mistenkeligjørende og usakelig hetsangrep på NF som «Stridende 80-åring»s. Det hevdes at man har fått flere lignende artikler, men hvis dette er det mest seriøse avisen kan frembringe, sier det ikke så rent lite om de mange nye lesere avisen har vunnet som følge av sin nye linje. Og det er følgelig ikke forbausende at nasjonalismens motstandere anbefaler avisen til sine venner.

Det er ikke så mange nasjonalsinnede mennesker i Norge, og det burde være hver og ens

Churchill og molboene

En dag Churchill spaserte langs bryggene, oppdaget han noen molboer som sto og stirret ut over sjøen. Churchill som ikke kunne fordra molboer, listet seg innpå dem, og dyttet dem ut i vannet. Han frydet seg da han så deres fortvilte kamp for å holde seg flytende. Først da de var i ferd med å gå til bunns, kastet han ut et tau så de kunne klatre opp på bryggekannten.

Straks molboene kjente fast grunn under føtene, kastet de seg på kne for Churchill og takket ham for redningen. «Du har reddet oss fra den ondskapsfulle sjøen» ropte de med jublende stemmer. «Uten din hjelp hadde vi druknet. Vi skal gjøre deg til æresdoktor i Molboland som takk for din edle rednings-

plikt å mane til samhold. Men det Folk og Land mer eller mindre anonyme ledelse nå bedriver er å så splid og ondt blod nasjonalister imellom. Ja, det dreier seg likefremt om billigsalg av politiske prinsipper til gjengjeld for kunstig sosial aksept.

Måtte avisen for alle nasjonalisters skyld snarest komme på bedre tanker!

Erik Blucher,
formann i Nasjonalt Folkeparti

dåd.»

Churchill hadde vanskelig for å skjule et bredt flir, men han klarte å holde seg alvorlig. Han roste molboene for deres heltemodige kamp mot den ondskapsfulle sjøen, og takket for deres ønske om å hedre ham. Churchill var ikke den som sa nei til å bli hedret, selv om det var i Molboland. Han lovet derfor molboene å besøke dem når han fikk tid.

Men Churchill var travelt opp-tatt, og det tok lang tid før han kunne reise til molboenes hovedstad. Først i mai 1948 fikk han anledning. Under oppholdet i Oslo ble han hyldet som om han var Vårherre selv.

Molboene skrek høyt av begeistring for ham. De klatret opp i trær og lyktestolper og utstøtte skingrende hyl til Churchills ære. I flokkevis kastet de seg ned på bakken og sloss om de slimete sigarstumpene han slengte fra seg. De molboer som var så heldige å erobre en sigarstump, oppbevarte den som en dyrebar relikvie, omtrent som den skulle være en flis av Kristi kors. Høydepunktet under Churchills besøk var komedien i Aulaen da han ble kreert til æresdoktor.

Churchill må ha moret seg over molboenes hyldest. Han

som kynisk styrtet dem ut i ulykken. Men allikevel betraktet de ham som sin velgjører. De var villt begeistret for ham og syntes han var guddommelig. Jeg selv kunne imidlertid ikke oppdage noe guddommelig ved den røykspyende tjukken. Med sine lystne øyne og stive knær lignet han mest en avdanket hallik. Det var mitt inntrykk.

Da Churchill reiste tilbake til England, ble det sorg blant molboene. De syntes ikke de hadde fått takket ham nok for hans velgjerninger mot dem. Derfor samlet de inn penger for å reise en statue av ham. Det ble virkelig en fin statue.

Churchill-statuen på Drammensveien i Oslo er ikke bare en statue av verdenshistoriens største slavehandler — mannen som på Jalta-konferansen i februar 1945 solgte befolkningen i Øst-Europas små stater som slaver til Stalin. Statuen er også et monument over molboenes ufattelige tåpelighet. Ingen andre enn molboer anerkjenner sn skadevolder som velgjører. Deres ekstatiske strupelyder til ære for Churchill fikk meg til å tenke på en flokk sauer som reiser seg opp på bakbena og breker av begeistring for slakteren.

Molboenes tåpelighet kan på sett og vis sammenlignes med verdensrummet. Det har heller ingen grenser. Ole Nilsen

Nå trenger vi flere «støtteannonser»

Neste gang vil vi bli ajour med å kvittere for de «støtteannonser» vi til nå har fått, og vi håper derfor at våre venner vil sende oss flere. «Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,- eller mer til avisens drift.

Denne gang sier vi hjertelig takk for 50 nye bidrag på til sammen kr. 4 685,-.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

G., Tangstad 60,—	J., Kolgrov 50,—	I. og H., Arendal 50,—	W., Dokka 80,—	A., Kirkenær 160,—
E., Narvik 60,—	F., Flekkefjord 60,—	A., Arendal 200,—	P., Gran 100,—	A., Arneberg 60,—
G., Klingsundet 500,—	J., Kristiansand 150,—	M., Arendal 100,—	B., Røykenvik 90,—	H., Arnes 60,—
P., Steinkjer 100,—	K., Kristiansand 100,—	T., Treungen 60,—	T., N. Toten 60,—	E., Nesbru 100,—
E., Vestnes 100,—	J., Rysstad 60,—	L., Skien 60,—	K., Gjøvik 300,—	E., Moss 50,—
L., Eidsbygda 60,—	T., Rysstad 50,—	O., Notodden 60,—	J., Lillehammer 60,—	R., Rolvsøy 60,—
H., Sande i S. 60,—	K., Evje 50,—	S., Drammen 50,—	O., Tynset 60,—	C., Halden 100,—
		B., Drammen 50,—	E., Tynset 100,—	E. L., Oslo 200,—
		J., Langeland 50,—	O., Ø. Rendal 60,—	A. T., Oslo 60,—
		F., Flesberg 100,—	H., Elverum 60,—	J. Å., Oslo 50,—
		K., Åmot 155,—	H., Ottestad 60,—	R. S., Oslo 50,—
		K., Stavn 60,—	E., Hamar 200,—	H. R., Oslo 50,—

Claus i dag: Skak i verdensklasse

VILJE OG MOT

VILJE OG MOT MÅ DU EIE
I KAMPEN FOR FRIHET OG FRED.
VILJE OG MOT TIL Å MEIE
MØRKEMANNS-KREFTENE NED.

VILJE OG MOT TIL Å BRINGE
LYS OVER HVERDAGEN INN.
VILJE OG MOT TIL Å TVINGE
SANNHET I SMA-SKARNE SINN.

VILJE OG MOT TIL Å KJEMPE
FOR DET SOM DU MENER ER RETT.
VILJE OG MOT TIL Å LEMPE
VEKK HATET — OG ALDRI GÅ TRETT.

VILJE OG MOT TIL Å MENE
OG HOLDE PÅ MENINGEN RAK.
VILJE OG MOT TIL Å TJENE
SANNHETENS SEIRENDE SAK.

Gunnar Berglie

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen porto-fritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

.... eks. Olaus Ulven: Lange skygger	kr. 20,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 20,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,-
.... » Forbundet: § 104 Mere lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Astrid Berge: Hvem er du — dr. Paras?	» 30,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 10,-
.... » C.H.B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg	» 15,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 20,-
.... » Svein Halse: I forreste linje	» 40,-
.... » Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 40,-
.... » A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 15,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn	» 5,-
.... » Inst. för Offentlig och Internationell Rätt: Den norska rättsutredningen	» 40,-
.... » Kai Normann: Laubærkransen	» 20,-
.... » Erik Haaest: Udyr — eller hvad?	» 15,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (om professor Wilhelm Rasmussen)	» 78,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 45,-
.... » Erling Ueland: Kommnetar til Gjelsvik: Hjemmefronten	» 50,-
.... » Erling Ueland: Kommentar til Alex Johnsons: Berggrav	» 30,-
.... » Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,-
.... » Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse	» 48,-
.... » Sigurd Senje: Quislings gutt (om frontkjempere)	» 20,-
.... » Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen under okkupasjonen	» 85,-

NAVN:

ADRESSE:

Ved betaling benytt postgirokonto nr. 5 15 02 89 eller bankgirokonto nr. 8041.07.02871. Betalingen kan også sendes i frimerker.

De gamle herrer i Kreml har atter en gang bevist, at de hører til skakspillernes absolutte elite. Deres strategi er mere gjennomtenkt end Vestens politikere almindeligvis tror — og deres springeres bevegelse er meget svære at forudsige.

Deres sidste træk er mesterligt og vil i de kommende måneder give deres vestlige modspillere stof til megen eftertanke.

I efteråret 1979 luftede den gamle kommunist i den vesttyske regering — Herbert Wehner (der under 2. Verdenskrig sad fængslet i Sverige for spionage til fordel for Sovjet) — en «sontan» ide, der nok var undfanget af Kreml.

En ide der sendte kuldegysninger ned ad ryggen på den mere liberale del af det tyske socialdemokrati — for slet ikke at tale om oppositionen.

I korte træk gik den ud på, at de to Tysklunde kunne forenes — på visse betingelser.

Rygraden i ideen var, at Forbundsrepublikken skulle udtræde af NATO, nedlægge sit forsvaret og blive en demilitariseret zone i Europa.

Udgifterne til forsvaret kunne så i stedet bruges til sociale formål.

Dermed ville kommunisternes gamle slogan: Aldrig mere skal en krig udgå fra tysk jord! blive

en realitet.

Planen fikk naturligvis jublende tilslutning fra «juso'erne» — ungsocialisterne. Men hos den mere taktsomme del af sosialdemokratiet var isende tavshed — og oppositionen hilste den med hånlatter.

Begge steder havde man forestillingsevne nok til at forstå planens djævelske genialitet.

Uanset hvordan det gikk, ville Sovjet vinde en strålende sejr i propagandamæssig henseende.

Blev den accepteret, ville Sovjet nårsomhelst etter behag kunne tage magten i det nye — samlede — Tyskland. Vesttyske kommunister kunne til enhver tid fremprovosere en situation, der berettigede Sovjet til militær indgriben — en besættelse.

Desuden ville Vest-Europa uden det vesttyske forsvar — det sterkeste i Atlant-Pagten — være hjelpesløst prisgivet og et let offer for sovjetisk pressjon.

Blev planen på den anden side avvist — hvilket man måtte formode — hadde Sovjet atter en gang bevist sin «store fredsvilje og ønsket om afspænding» og kun opnået en afvisning fra det «kapitalistiske og krigsgale Vest-Tyskland, USA's lakej i Vest-Europa, opmarchområdet for aggression mod de fredelige socialistiske folk.»

Man hadde så at sige skaffet

sig dokumentation for rigtigheden af sin egen løgnagtige propaganda om, at Forbundsrepublikken virkelig truer — og indenfor den socialistiske blok opnået det moralske grundlag der er nødvendig for at starte den præventive krig, der efter den østtyske general Heinz Hoffmanns egne ord er: «rimelig og retfærdig mod den kapitalistiske, imperialistiske verden».

Selv en atomkrig — mener Hofmann — er «rimelig»!

Herbert Wehners forslag blev i første omgang tiet ihjel, men Sovjet har arbejdet videre med ideen og i stigende grad begejstret sig for den. Nu forlyder det, at Bresnev har drøftet den med sine europæiske vasaller — der naturligvis synes lige så godt om den.

Det berammede møde mellem den vesttyske kansler Helmut Schmidt og den sovjetiske partichef Erich Honecker er som bekendt udskudt på grund af begivenhederne i Polen — og den østtyske regerings uvilje mod nærmere kontakt mellom tyskere i øst og vest — men det kommer vel før eller senere.

Og så vil Helmut Schmidt sikkert få planen forelagt på regeringsplan.

Jeg gad nok vide, hvordan han vil sno sig udenom den snare, der er lagt for ham. **CLAUS**

Pressen gravstedenes voktere!

HVA «AFTENPOSTEN» KAN SKRIVE OM HVA DE FLESTE
NORDMENN VISSTE

«DAGBLADET» kan nok ofte trenge en skjennepreken, men «AFTENPOSTEN» er urettferdig når den gir sin kollega følgende skyllebøtte:

«UKLARE MOTIVER gjør seg gjeldende i Dagbladet, som lørdag kom med en mer eller mindre direkte invitt til gamle og nye *parteiengenossen* om et aldri så lite årvisst treff ved Vidkun Quislings grav. Det være seg på fødsels- eller dødsdagen — eller kanskje begge deler?

Slik kan det iallfall oppfattes når vår ærede middagsskollega nå benytter anledningen, ved offentliggjørelsen av Maria Quislings minnebok, til et kjempeoppslag på en *til nå godt bevart hemmelighet. Nemlig hvor hennes ektemann ligger begravet.*

Og hvorfor har ikke dette sluppet ut tidligere?

Jo, fordi norske myndigheter nettopp fryktet at ikke så rent få, såvel gamle som nye nazister, da ville bli fristet over evne til å flokkes ved graven enten på førerens fødsels- eller dødsdag.

Titusenvi av dem — rene lemenflokker med andre ord — ville man risikere, ifølge Dagbladet.

Som, for sikkerhets skyld, nevner begge datoene ...

Denne alltid like velvillige spalte vil selvfølgelig gå ut fra at Dagbladet kun har edle motiver med oppslaget. Men mer skeptiske lesere vil vel lett fristes til å mistenke vår middagsskollega for skumlere hensikter. For eksempel et aldri så lite håp om at avisen allerede neste år vil kunne bringe sjokkerende reportasjer om norske nazisters førerdyrkelse på navngitt kirkegård?»

(Aftenposten)

AFTENPOSTEN må være dårlig underrettet når den hevder at stedet for Vidkun Quislings gravsted var en godt bevart hemmelighet.

I alle år etter at Vidkun Quislings urne ble satt ned på Gjerpen kirkegård, har et kobbel av journalister og pressefotografer møtt frem der den 24. oktober, dagen for mordet på Vidkun Quisling.

Trofast har de bevoktet gravstedet med håp om «sjokkerende reportasjer om norske nazisters rystende førerdyrkelse på navngitt kirkegård».

DE ER BLITT SKUFFET.

Spør bare Gunne Hammarstrøm i billedbladet NA, som for flere år siden sto der fra morgentil senkveld, og likevel bare fikk en halv spalte reportasje ut av det.

Forøvrig kan vi fortelle AFTENPOSTEN at en representant for alle oss som fulgte Vidkun Quisling i fred og under okkupasjon var med fru Maria Quisling under urnesettelsen på Gjerpen kirkegård.

Vi burde således kjenne stedet hvor han hviler.

Videre har vi til alle årstider lagt våre blomsterhilsener på gravstedet, uten at det har skjedd under fanfarer og svulmende taler.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—21.

Postadr.: POSTBOKS 924 - SENTRUM, OSLO 1.

Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO 6. Tlf.: (02) 19 06 71.

Post til FOLK OG LAND, må adresseres til avisens spesielle post-adresse: POSTBOKS 7157 - HOMANSBYEN, OSLO 3.